

Koreograafilise etüüdide õhtu „Estonias“.

Viimisel aastakümnel on erilisel palju tähelepanu osaks saanud muusika pildistamisele tantsus, shestis, poosis. Seal juures on tantsu mõiste ise suuresti muutunud. Teda on püüdnud „roskest“ kunstist muuta kõigile kättesaadavaks plastiliste liigutuste reaks, mille omandamiseks ainult väljaarendada tuleb loomuliku rütmilise tunnet ja kõigi liigutuste harmoonilist kokkufõla.

Samal ajal hakati teha ilu eest enam hoolitsemise ülesti elustades antiik motiividel olümpia mängu.

Need mõlemad woolud püüavad saavutada ühise sihti: luua ilusat inimest kodus ja jalksõnmas.

Kuid plastilises tantsus on meil kahjuks küsimus jäänud viimise ajani ühikute huvi piirfondale. „Estonia“ etüüdide õhtu tohiks seepärast paigalubamaks algatusjeks olla asja kaamele alusele seadmisel.

Mis puutub ettekannetesse, siis on raske iseieiswalt rääkida õpilaste võimistest nii liihiseajalise ettevalmistuse järele, — olid ju poosid, shestid, fogu pildistus proua Bertingi loovastatud. (Mõiks ainult ühte ära märki, et loomuliku geestiat ja miimilisi andmeid kõige enam pr. Solisil paistab olevat.)

Proua Bertingi peaks aga hindama kahes suhtes: kui õpetajat ja loovastajat, ja kui tantsijat.

Õpetajana on ta liihise ajaga väga palju suutnud anda. „Driaadide tants“, Moskova sh „Wäike tants“ ja Brahmsi „Balts“ olid ilusa riad palad eestavaks. Eriti andis „Driaadide tants“ rea ilusaid pilte antiik vaasidelt ja Feuerbachi-Böcklini-Studi lõvenditelt. „Wäikes tantsus“ ja „Balts“ is“ seltsid paenduu-tergetele poosidele jama õrnad meeleolude motiivid.

166

Ra muusika tõlgitsemisel poosidesse, liigutustesse ja sellele vastava dekoratsiooni ja kostüümi valikus ei puudu pr. Bertingil fantaasiat. Ses suhtes mõiks pr. Bertingile liig suurt realismi ette heita.

Muusika äratas meis tavaliselt just eba-äärsemaid hingeliigutusi ja sellepärast peaks ka tema tõlgitsemisel püüdnud sümbioole tarvitada ja realistlike näitlemise asemel, kui nii ütelda mõiks fordiini all näidelda.

Eriti teravalt tundus see kontrast Rebikovi kurb-kõlise muusika ja tema realistliku pildistamise vahel „Sõlupuu“.

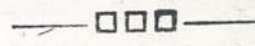
Rahjus ei olnud proua Berting enese esinemine mitte nii kokkufõlakine ja läbimõeldud, nagu seks eodata mõinud. Minuke terwelt ilus nummer oli Raimund Kulli „Do polijonere“. „Mazurka“ oli igaw, aeglane ja temperamendita. „Kokob serenaadis“ oli palju ilusaid pilte, kuid pr. Berting ei suutnud sellele palale oma sh kurtik-wallatut meeleolu kõrgis poosides ja shestides tuntavaks teha. Samuti ei olnud läbimõeldud „Polowetskase tants“, kus polowetslast tahtmata ettefujutad jama paenduwana kui wibu, mis tal fäes oli, kuna pr. Bertingi lõdwad pea wibutamised ette ja taga ja lohafas jooks ennem tsivilisatsioonist lõdwenenud noert haritlast meelde tuletas kui ajaloolist nomaadi.

Illeüldie on astumine pr. Bertingi nõrgem külge. Tema tõendamise jamm on kohmatas ja tal ei ole iie.oonuu.

Ta ei wasta, pea kunagi muusika palale, ni mida ta kõigiteha tahab. Tahaks loota, et pr. Berting edaspidi astumisele suuremat tähelepanu kingib.

Estonia repertuari rikastamist muusika tõlgitsemise õhtutega mõime aga kõige soojemalt terwitada.

H. D. a.

Sots - 30. nov. 1919